بیا مې رایاد شوی یې مراد دې د راتلو نیسم
ستورو ته اوبه د شپې کېدمه ورته خاندمه

خومره بې وسې ده چې لاسونه دواړه نه لرم
شپه ده دروازه په پښو وهمه ورته خاندمه

ستا د یاد مرغان دې اوس اوسېږي په دې غرونو کې
ځالې په کوټه کې ورانومه ورته خاندمه

مخ ته مې نیغ ودرېده **باقره**! ستا مات شوی زړه
ماته ایینه راټولومه ورته خاندمه

Ketabton.com

...ورخومه ورته خاندمه
...اوومه ورته خاندمه

...انتها ته رسولی یم
...ي سوزومه ورته خاندمه

...وي کړی دی حیران یمه
...م ویرومه ورته خاندمه

ketabton.com - The Digital Library

توره شپه وه اوازونه راپسې وو
په کوڅه کې دېوالونه راپسې وو

ما څادر دومره په شړک راوچت کړی
چې تر کوره کاغذونه راپسې وو

ټوله ورځ به ترې ترې ګرځېدمه
او په خوب کې به سیندونه راپسې وو

خدایه! ستا په لټون سر وم نا خبر وم
خپلې پښې او خپل لاسونه راپسې وو

په دې دشته کې یوازې زه روان وم
څنګه ستا د پښو خاپونه راپسې وو؟

د نظر ښیښه مې ماته کړه *باقره*!
چې کاږه واږه مخونه راپسې وو

ketabton.com - The Digital Library

په محبت باندې خپل زړه وینځمه
زه په اوبو باندې اوبه وینځمه

زما د لاس نه د چا نوم وران نه شي
موري نور لوښي د کور نه وینځمه

زه هره شپه په خوب کې څکمه شراب
سحر په زهرو باندې خوله وینځمه

بیا د چا یاد لېونی کړی یمه
په خپلو اوښکو خپل باڼه وینځمه

باقره! دومره وچکالي شوه توبه
خپلې جامې په بارانه وینځمه

توره شپه ده ورکه کړې مې کونجي ده
اوس به چرته ځم کراره کراري ده؟

زه په زهرو پسې تللی ومه خدایه!
خو راوړې مې له ځان سره چیني ده

په دې کور کې یو شاعر پاتې کېدلو
د دې کور یوه کوټه اوس هم خالي ده

موده وشوه چې له تا سره وسېږم
موده وشوه تنها شوې تنهايي ده

په دې خلک نه خو کانې ښه پوهېږي
د اوبو نه مې زده کړې قوالي ده

هغې بيا ګلاب نيولى دى په لاس کې
خوشبو بيا ليونۍ کړې خوشبويي ده

چرته لاړ شمه ***باقره!*** نه پوهېږم
بهر شور دى په وجود کې خاموشي ده

د چا يادونه درنه مړه نه شي که زړه ودرېدې
کانې به خامخا ودرېږي چې اوبه ودرېدې

په هغه ځای کې زه اوس هره شپه ډېوه بلوم
په انتظار کې چې به چرته راته ته ودرېدې

بيا مې ونه سوزي لاسونه د لفظونو خدايه!
د الهام پېغلې مې د خيال په تناره ودرېدې

اوس چې څپې درپسې شوي ترېنه منډې وهې
د سمندر په کنارې باندې به نه ودرېدې

باقره! خلک ټول کاڼه وو په غوږونو باندې
چا ته دې غږ کاوه چې پاس په سر د غره ودرېدې

ketabton.com - The Digital Library

حیران ناست وم د هجران په شپه باران ته
څاڅکي زمکې نه خاته پورته اسمان ته؟

زمانې ور پسې بېرته را ستنې شوې
یو سړي ډېوه نیولې وه توپان ته

په لاسونو کې مې نه را ټولېدله
ما پنځه کونجه دنیا راوړه جانان ته

چې تر څو مې په کې ته لېدلی نه یې
تر هغې پورې به ګورمه خپل ځان ته

بایدګل خو په کې وکړي *باقره*!
د وجود خاوره مې ورکړله ګلدان ته

د محبت د اخري حد په حصار کې یمه
تاسره ناست یمه او ستا په انتظار کې یمه

که رانه وپوښتې نو نوم یې راله هم نه راځي
زه چې وړوکی رالوی شوی په کوم ښار کې یمه

زما د وینې په هر څاڅکي پسې ګرځي ښکاریان
زخمي مارغه یم ترې پټ شوی په چنار کې یمه

توره تیاره ده له خپل ځان نه می هم وېره کېږي
خلک ویده، ورونه بند او زه په لار کې یمه

وجود مې ورو ورو ختموي راباندې لیکي تاریخ
باقره! چا داسې تاو کړی په پورکار کې یمه

ketabton.com - The Digital Library

دښته ده، تږی یمه، دومره په کې زه سړیه!
کاڼي زبېښم تږې را وباسمه اوبه سړیه!

د ښار د خلکو نه لګیا دی تېری سترګې لوېږي
غوږ رانږدې کړه بس نور مه راوړه رانجه سړیه!

توره تیاره، د چا یادونه، درد، او اوښکې، سلګۍ
زما په خیال خو موسمونه دي پنځه سړیه!

څاڅکي را غورځي او جینۍ ورته منګی نیولی
څادر راځوړند دی لوند خیشت په دېواله سړیه!

چونه په مخ، رنګ په لاسونو او سورۍ لمنه
په ټول بازار کې خلکو ماته رالېده سړیه!

زه په خوله ګونګ ومه او ته په غوږو کوڼ ***باقره***!
زما اواز نه خاته تا نه اورېده سړیه!

سړي تکیه ورته وهلې او دېوال نشته دی
د مصور دغې تصویر ته د چا خیال نشته دی

خدایه! کافر نه شم اذان په غوږو نه اورمه
خدایه! د زړه په لوی جومات کې مې بلال نشته دی

راځه راځه زمونږ پسې به د چا سترګې واوړي
چې زه رانجه خرڅوم ستا په زنه خال نشته دی

د خپلو اوښکو حفاظت هم غنیمت ګڼمه
په لمن تور لرم او بل ښار کې دسمال نشته دی

باقره! جوړې دې ډېوې کړي چې تیارې ختمې شي
د وجود خاورې ورکومه خو کلال نشته دی

ښیښې پاکېږي تېرې غبار روان دی
اوس په ذهنونو باندې کار روان دی

زما له اوښکو نه تیزاب جوړوي
د یو سړي پرې ښه روزګار روان دی

د اسرافیل شپېلۍ یې واورېدله
د پاړوګر د شکور نه مار روان دی

ketabton.com - The Digital Library

ما په دې ښار کې داسې عمر تېر که
چې ځم له ما سره ټول ښار روان دی

د هر چاسیوری خپل وجود ته ژاړي
هر څوک ذره ذره په لار روان دی

باقره! بل کړه څراغونه د کور
شپه را روانه ده سهار روان دی

خاورې وجودونه زندگي اوبه
ورځ په ورځ کمېږي له کوهي اوبه

یه خدایه! خپل ځان ورته وروښایه
سترگې شوې اسمان ته د سړي اوبه

ترې وي په خوب کې ټوله شپه ولې؟
څوک چې د شپې خپل سر ته کېږدي اوبه

ketabton.com - The Digital Library

اوس دې زه مړوند ته غاړه نه ږدمه
لاس دې کاڼي شوی دی بنګړي اوبه

مړ چې شو له تندې نه پرې پوې شومه
مانه به غوښتلې يوګونګي اوبه

ناست چې وې درياب ته بې لاسونو څوک
څنګه به ***باقره***! وايه څکي اوبه؟

په هغه ورځې په ټول ښار کې يوه ستنه نه وه
چې ستاګرېوان نه و، او ماپورې لمنه نه وه

لېونی نه وم لېونی شوم، لېونۍ دښته کې
د لمر تر سيوري لاندې کېناستمه ونه نه وه

د دروازې نه مې پرده راښکله پټ شوم په کې
د ژمي شپه وه او په کور کې مې بړستنه نه وه

ketabton.com - The Digital Library

ستا انتظار و، که په ماباندې وخت نه تېرېده
چې ورنېږدې شوم په دېوال کې دسات ستنه نه وه

ما ورله څوځل د نیولو اراده کړې ده
ستا د غمونو پورې پښې وې مګر زنه نه وه

په چغو چغو دې کاڼه کړل اسمانونه ولې
باقره! پښې کې دې اغزی تلی و غنه نه وه

د هوا سترګو کې شګې
شاه نواز باقر

ستا د سترګو سمندر چرته روان دی
په ما سرګرځي که، غر چرته روان دی

توره شپه ده سترګې مړم څوک راغلی
د لاسونو نه مې ور چرته روان دی

د یوه سړي تنه ورپسې ګرځي
د یوه سړي نه سر چرته روان دی

ketabton.com - The Digital Library

ښکاري بیا کومه تور سرې شوه سر توره
هوا نشته او څادر چرته روان دی

د ماشوم بچي تصویر یې دی په لاس کې
په دې لاره مسافر چرته روان دی

صبر وکړه درته وایمه ***باقره***!
ستا په اړه مې نظر چرته روان دی

تصویر

د ژوند یو بل تصویر ته فکر یوړم
د ښار په منځ کې د سړک په غاړه
یو سړي لمونځ په خپل څادر کولو
ملا اذان د مازیګر کولو
زه چرته تلمه ورته ودرېدمه
چې لمونځ یې وکړلو راپاڅېدلو
څادر یې څنډ واهه او چغې یې کړې
جانمازونه واخلئ
جانمازونه واخلئ

ketabton.com - The Digital Library

ستا د بدن نه مې راټول کړه په ښيښه کې عطر
نن مې د تيلو په ځای راوړه په ډېوه کې عطر

دا ځل به هم زما دننه موسم نه شي بدل
دا ځل به هم خېر دی زه وڅکم په پياله کې عطر

توره تياره د خاورو بوی زما سلګۍ او ستا ياد
باران وريږي راڅڅېږي په کوټه کې عطر

په دې نوټونو نوشته انسان به هم راويښ شي
که مې راتوی شول د خپل جېب په دريڅه کې عطر

هغه سړی دا ستا د زلفو خوشبويۍ پاګل که
هغه سړي چې خرڅول ستا په کوڅه کې عطر

ګل چې را ياد کړمه نو ته راته په خپله ياد شې
چا ويل چې نشته د ***باقر*** په حافظه کې عطر؟

ketabton.com - The Digital Library

زما په زړه کې غم د چا چرته ځي
په دې ځنگل کې څوك تنها چرته ځي

چې د چا لاس مات شي نو غاړې له ځي
چې د چا سر مات شي نو دا چرته ځي

د څادر پيڅکې ځان پسې راکاږي
توره تياره ده سړی بيا چرته ځي

ښه چې له ما سره ده وي دې کنه
ښه چې له مانه وځي ساه چرته ځي

ځان ته مې وکړه او هوا واورېده
زما خبره به اوس بيا چرته ځي

باقره! زه ورته حېران ولاړ يم
دنيا روانه ده دنيا چرته ځي؟

ملنګه! تاته هم د هغه ښار نامه نه راځي
چې په مخ سل کوره راځي خو دروازه نه راځي

سمندر وېل چې زما زړه ته به ګېله نه راځي
چې زه ورنه شم کنارې ته کناره نه راځي

زه چې ماشوم ومه نو مور به راته هيڅ نه ويل
زه چې رالوی شومه نو ماته هم غوسه نه راځي

ښه زما څه کار و، چې بيا مې ستا تصوير راخيسته
ښه زما څه کار و، اوس خوب به ټوله شپه نه راځي

ما په يوازې ځان کنلی ورته قبر ناست يم
باقره! ستا د ارمانونو جنازه نه راځي

د هوا سترګو کې شګې
شاه نواز باقر

ګوزار په ځان کوم ښيښه راغورځي
زما د سر کاڼي په پښه راغورځي

لور ته چې غبرګ وکړم هوا راشه
له دېوالونو نه ډېوه راغورځي

ستا انتظار يې ټکوي په لار کې
زما د سترګو دروازه راغورځي

چې په کوم کور کې ماشومان نشته دي
په هغه کور کې باډېوه راغورځي

باقره! مونږ ترېنه ويده پاتې شو
ګني نو ستوري هره شپه راغورځي

ketabton.com - The Digital Library

په دېوال کې لګوم ستا تصويرونه
له بڼو نه مې جوړ کړي دي مېخونه

په دې توره شپه مې بيا زړه ته رانه شئ
په غمونو مې تاو کړي دي غوړونه

چې ښېښې مو په لاسونو کې نيولي
په اوبو کې ولې ګورو خپل ځانونه

پاکومه بيا د چا له کوتې ځالې
جوړومه ترېنه ځانته بالښتونه

په دې لاره باندې څوک تلی ***باقره***!
په سړک باندې راشوي دي ګلونه

تا چې ترلی د ساګانو نه مې تار پروت دی
نه نه غلط شومه په غاړه کې مې مار پروت دی

ولې په ما باندې د ښار سترګې راډکې نه شوې
ولې په تاپسې په بله مخه ښار پروت دی؟

زه په اوبو کې تصويرونه جوړوولی شمه
زما په ذات کې د رنګونو لوی فنکار پروت دی

د ګل نه پاڼې شوکوي خدايه د ښو په ګوتو
دا سړی څوک دی او د چا په انتظار پروت دی؟

د اسمان ستوری او هغه هم بيا د ورځې ګورم
د انسان سر دی او هغه هم بيا په لار پروت دی

خوب ته مې نه پرېږدي ***باقره***! ټوله شپه لګيا وي
د زړه په غېږ کې مې د چا د غم سيتار پروت دی؟

روان یمه له ځان نه وهم منډې منډې منډې
قیدي یم له زندان نه وهم منډې منډې منډې

په خوب کې مې سېلاب وړي او په خلې ځان رانیسم
په ویښه له باران نه وهم منډې منډې منډې

په ژوند نه یم په دې یمه چې خون ونه کړي خدایه!
وېرېږم له انسان نه وهم منډې منډې منډې

ای زه خو ورو په ورو ورنږدې کېږمه سړیه!
ای زه خو له اسمان نه وهم منډې منډې

دنیا نه ده ***باقره***! که ریښتیا رابانډې وایې
ځنګل دی له حیوان نه وهم منډې منډې

ویده شوی په ژړا ژړا وم شپه وه
چې راویښ شومه په کور کې مې چینه وه

زړه زما ورپسې وران و یو څو ورځې
خوشې شوې له ماشوم نه غباره وه

دې خبرې ته حیران د دوکاندار یم
بخت دې ښه دی آخري یوه ډېوه وه

اوس راووته سړی د حویلۍ نه
ټکولې مې کال مخکې دروازه وه

دریابونه راپسې وو خبر نه وم
زما پښو پورې نښتې کناره وه

راستون شوی بېرته وخت نه و ***باقره***!
په دېوال کې د سات ستنه سرچپه وه

ketabton.com - The Digital Library

لیوني کړی یم احساس او شپه ده
کور ته روان یمه تش لاس او شپه ده

خدایزده اوبه دي او که زهر په کې؟
تږی یم ګورمه ګیلاس او شپه ده

په دېوالونو باندې خوله لګوم
تا سره نه کېږي تماس او شپه ده

خومره چې ښکته راځم زه رڼا ده
خومره چې خېژمه زه پاس او شپه ده

باقره! سم د مصور تصویر دی
غردی، ځنګل دی، زه یم اس او شپه ده

سړیه! واوره یمه لمر ته ځمه څه به شمه
څوک خو به تنده په ما ماته کړي اوبه به شمه

که تصویرونو ستاسې خوښه وي پېره مې کوئ
که دېوالونو ستاسې خوښه وي ویده به شمه

اور خو دې راکه چې سکاره شم ښه مې وټکوه
بیا مې په سترګو پورې ومږه رانجه به شمه

یوه دانه یم د غنمو د دهقان په جیب کې
څو ورځې پس لکه ځنګل په کې راوبه شمه

ستا د بېلتون شپه به د یو بل په ډاډ تېره کړمه
درد او غمونه به شي، یاد به شي، او زه به شمه

له خولې نه وتې لاړې بیا چرته راغلي خولې ته
باقره! دا یقین مې نه راځي چې ښه به شمه

عجیبه غوندې باران یم
وریدلی په اسمان یم

لکه ته او زه روان یو
باد او ښلي ته حیران یم

چې پرده یې د خادر ده
زه د هغه کور انسان یم

د هوا سترګو کې شګې
غورځومه بیابان یم

خرڅوي په ما کې کاڼي
او د سرو زرو دکان یم

د شپې وي د ورځې نه وي
له خپل سیوري سره وران یم

ګل روان دي په اوبو کې
په تصویر کې ورک له ځان یم

ډوب مې نه کړې سمندره!
د **باقر** د زړه ارمان یم

ketabton.com - The Digital Library

خومره به تنګه وي په ما کې زندګي دننه
ور مې رابند که رانه پاتې شوه کونجي دننه

چې په ځنګل کې مې پانزیب د چا د پښو پیدا که
د محبت په کې پرته وه ګواهي دننه

زه چې برق مړ نه کړم تر هغې د شپې خوب نه راځي
او خو دا خومره ده په ما کې رڼايي دننه

داسې بې حسه شوم او داسې بې ارمانه شومه
لکه چې ګونګه شي په چا کې موسیقي دننه

ما چې پوکی ورکه په ما باندې دېوال پرېواته
خدایه! څه پټ دي خامخا د دې مېږي دننه

باقره! خود مې د لفظونو نه راڅاڅي وینې
د خیال په پښو مې ننوتي دي اغزي دننه

ketabton.com - The Digital Library

ته په کې کاڼي غورځوې او زه ګلاب سړيه!
بیا دې هم هر وختې پوښتنه کړي دریاب سړيه!

خپلې جامې دې پرې آوارې کړې مجرم مې ته شوې
ما زندۍ کړی و خپل ځان په دې تناب سړيه!

چې ماشومان مې د مکتب نه چرته پاتې نه شي
د ونې پاڼو نه به جوړ کړمه کتاب سړيه!

زه د نشې په ځای له خپل ځان نه تیارې وباسم
زه د پیالې په ځای ډیوه کې څکم شراب سړيه!

باقره! دومره زر دې ولې له خپل زړه ووېستم
ماته خو نه راځي د دغه سوال جواب سړيه!

په توره شپه ستا د مړوند په تصور ویده شم
په کاڼي سر نه ږدمه کاڼی ږدم په سر ویده شم

زه چې په ماتو پښو سفر کوم منزل ته رسم
زه چې په ماتو ښیښو خملمه نو زر ویده شم

خدایه! په خوب کې راپسې وي بلاګانې د شپې
چې د انسان له وېرې زه په مازیګر ویده شم

بس دومره ستړی او ستومانه زه له کاره راشم
څنګه چې وټکوم زه نو د کور ور ویده شم

پرېږده *باقره*! چې د خیال څپې مې یوسي چرته
پرېږده چې زه په کناره د سمندر ویده شم

ketabton.com - The Digital Library

○

په خپل وجود کې ګرځېدمه ټوله شپه ورپسې
زړه مې په لاس کې و لېدله مې سینه ورپسې

زه د خپل ژوند تصویر ته ګورمه په دغه نظر
بس یو ماشوم دی بنده شوې دروازه ورپسې

شابه تکړه شه اوس په ټوله لاره سر خوزوه
شا به تکړه شه ارمانونه اوس کوه ورپسې

دلته یو څوک دی چې ګرځېږي اینې پسې تل
دلته یو څوک دی چې ګرزېږي اینه ورپسې

د یو کاغذ نه مې کشتۍ وه جوړه کړې چرته
باقره! راغله له دریاب نه بیا څپه ورپسې

○

ښه راته یاد شو په اسمان کې چې سپوږمۍ تېرېده
زه چې ماشوم وم نو اکثر به مې روپۍ تېرېده

چې به راویښ شوم په ځنګل کې به مې چغې کړلې
چې به ویده شوم، په دریاب کې به کېشتۍ تېرېده

د مصور دغه تصویر په ښار کې ډېر خرڅېده
لاندې کېږدۍ وه او د پاسه پرې مرغۍ تېرېده

د زندګي په منځ کې بیا د مرګ پېغام خور شوی
د هدېرې په منځ کې بیا د چا ډولۍ تېرېده؟

زما د سترګو نه به خلي راوته ***باقره!***
زما په زړه کې به د چا د یاد سیلۍ تېرېده

محبت ما هم کاوه تا سره خو زړه مې ساته
په کوم تیلي مې چې ډیوه بله کړه وه مې ساته

په یو ګلاب باندې مې ټول عمر عذاب تېر کړی
د بیابان نه مې راوړه له بارانه مې ساته

ځالې یې کړې وې او ما هم پېژندلی نه شو
د چا تصویر و چې د کور په دېواله مې ساته ؟

د څادر پیڅکه خو مې زمکې ټوله وخوړله
ستا په لټون ومه او درد د بیلتانه مې ساته

باقره! ماته هر یو باب د ژوندانه یادېده
چې د ژوندون په لوی کتاب کې ستا باڼه مې ساته

د هوا سترګو کې شګې
شاه نواز باقر

د ژوندانه ځنګل ته تلم خو راته ښکار نه راته
په ما کې زهر وو نږدې به راته مار نه راته

په دې بازار کې به مې درسته ورځ ګلان خرڅول
خو په یو ګل باندې، به هم د ګل ګوزار نه راته

د کور سودا مې هم له ځان سره چا نه کېښوده
زه چرته تلمه او په دې د چا اعتبار نه راته

ستا په مړوند باندې مې دومره ډېر خوبونه کړي
زما په غاړه کې بنګړي راته خو هار نه راته

باقره! داسې ځای ته تلمه په ځان نه پوهېدم
سیوري راتلل راته په لار انسان په لار نه راته

ketabton.com - The Digital Library

د وجود خاوره مې لمده شوه په هوا راغورځي
چې د باران اولنی څاڅکی په ما راغورځي

ما اورېدلي چې تا هم ورته نیولې لمن
ما اورېدلي چې له اوښکو نه رڼا راغورځي

زما د خیال په جګ پتنګ پسې ټوپونه وهي
دغه ماشوم به د کوټې له سره بیا راغورځي

د ژوند سیکه زما د لاس په کرښو نه پوهېږي
زه یې په مخ ولمه او ده بېرته په شا راغورځي

دا په ما سرګرځي سړیه! که اسمان ولاړ دی
دا په ما سرګرځي سړیه! که رښتیا راغورځي

باقره! ساه لري ژوندی دی او له تا شرمېږي
د چا تصویر ته په دېوال مه ګوره بیا راغورځي

یوه دنیا مې له وجود نه هره شپه راوځي
ښیښه چې ماته شي له دې نه هم څېره راوځي

ستا د غمونو کاڼي نور په زړه کې نه غورځوم
د سمندر له کنارې نه به څپه راوځي

چې ماشومان اوس ګېنګانو ته مایه وباسي
منډې کړي وویرېږي هلته هدیره راوځي

په کاغذونو باندې لیکو د یو بل نومونه
بیا یې راواخلو چې د چا په کې نامه راوځي

باقره! زه داسې منظر ته درېدلی یمه
باران ورېږي او زما په مخ خوله راوځي

د وخت وېره په ذهنونو کې ویده ده
اژدها مو په کورونو کې ویده ده

د زړه سات مې کړي ټک ټک راویښه نه شي
تنهایي په دېوالونو کې ویده ده

یو ماشوم پرې غباره اخلي خپل ځان ته
شاعري په کاغذونو کې ویده ده

د قسمت په جیب کې مه لټوه ستوري
ستا دعا ستا په لاسونو کې ویده ده

ته په ځان هم لا خبر نه یې ***باقره***!
او دنیا دې په خیالونو کې ویده ده

خلی مې تللی دی د غم سترګو کې
ستا د څادر پیڅکه وهم سترګو کې

چې په شیشه کې خپل بانه ګورمه
لکه راشوي مې غنم سترګو کې

زه په تخلیق پسې ړوند شوی یمه
څوکه مې تللې د قلم سترګو کې

د چا یادونه به بیا لامبي په کې
که مې لږ نور پرېښوده نم سترګو کې

باقره! دومره رانږدې شو زړه ته
سړي مې کېښوده قدم سترګو کې

ketabton.com - The Digital Library

تصویرونه د چا شته او د چا نه شته
اوس خوبونه د چا شته او د چا نه شته

دا صحرا ده او که ښار د پښتنو دی؟
ګرېوانونه د چا شته او د چا نه شته

لرې خرڅې کړم ډېوې ډېرې واپس کړم
دېوالونه د چا شته او د چا نه شته

فالي مه راځه نور دلته خوښه ستا ده
چې لاسونه د چا شته او د چا نه شته

په دې دښته کې خپل ځان څنګه پیدا کړم
چې خاپونه د چا شته او د چا نه شته

د نکریزو غوندې سترګې شته **باقره**!
خو رنګونه د چا شته او د چا نه شته

محبت ښه دی خو په زړه کې مې سودا ایښې ده
ستړي سړي په ستړي شوي دېوال ملا ایښې ده

ته صبر وکړه چې تصویر خو دې راواخلم کنه
ته صبر وکړه د بالښت لاندې مې ساه ایښې ده

نه زه په خپله د احساس په زنځیر ځان وهمه
نه ما په خپله په اوږو ټوله دنیا ایښې ده

هم دا دې وخت دی بس د زړونو ډېوې مړې کړه پرې ځه
د څه لپاره دې په زلفو کې هوا ایښې ده؟

په دومره خلکو کې زما سترګو ته شګې راوړي
باقره! باد په خپلو لپو کې صحرا ایښې ده

اور د شپې بل نه کړې نور تیلي باندې
ستوري دې ړانده کړل په لوګي باندې

ستړی یم، ستومانه یم، بې دمه یم
مورې بیا مې وتړه سوزني باندې

وایم چې کېدای شي وي یوسف په کې
سر د پاسه نه ږدم په کوهي باندې

بیا مې ټول وجود شولو میږي میږي
بیا مې پښه راغلې په میږي باندې

شګې د هوا سترګو کې پریوتې
مړه دې ډیوه نه کړه په پوکي باندې

شک مې دی ***باقره***! د قاتل په چا؟
لمر دی لاس مې ایښی په تندي باندې

ketabton.com - The Digital Library

ورم په اوږو د غم واړه، روان یم
نوم مې وتلی دی د زړه، روان یم

ناري وهي راته بهر جدايي
تصوير دې ږدم په دېواله، روان یم

له دې نه مخکې پرې خوک نه دي تللي
په داسې لاره باندې زه، روان یم

یو بل ته نه وایو د ژوند حالونه
ځان سره هسې خوله په خوله، روان یم

څوک مې راویښ کړئ د کمر نه غورځم
سترګې مې پټې دي ویده، روان یم

باقره! سترې او ستومانه یمه
غر مې په سر دی او په غره، روان یم

ketabton.com - The Digital Library

○

باید لیکلي وی سړي په دېوال
کرښې مې نه شته د تندي په دېوال

زما د زړه غابښونه وبرېښېدل
راکاږم ستا د یاد اغزي په دېوال

مورې! د دغې کور نه غږ کوي څوک
که وي راواچوه تیلي په دېوال

○

په محبت به دې سوچ وکړم وېرېدلی یمه
له دې کمر نه یو ځل مخکې هم لوېدلی یمه

غږ مې څوک نه اوري مرۍ مې خپله کېنوله
ژوندی تصویر یم په دېوال چا لګولی یمه؟

زه ستا د پښو نه یم لوېدلی ته خبره نه یې
د سرو پانزېب یم یو ماشوم چرته موندلی یمه

دا چې په دشته کې ګرځېږم تږی کېږمه نه
د چا په زړه لکه باران راورېدلی یمه ؟

راشه! راجګ مې کړه، لاسونه خو دې نه ماتېږي
باقره!زه د خپلو پښو لاندې راغلی یمه

ماته اسمان او ستوري داسې ښکاري
لکه راجمعه وي میږي په دېوال

پل صراط مې مخ ته نیغ ودرېده
ګرځي راګرځي لېوني په دېوال

ته یوه ورځ پرې راښکاره څه شولې
چې اوس راشوي کشمالي په دېوال

چې قلف مې مات کړ د خپل وره ***باقره***!
هله مې ولېده کونجي په دېوال

د زړه په کور کې مې یوازې ستا تصویر پروت دی
ماتې تمبې ته مې د سرو زرو زنځیر پروت دی

راویښ به نه شمه مړوند به دې اوبه شي ګوره
زما په سترګو کې د ډېر وخت نه شوګیر پروت دی

ای په دې ښار کې مصور نه شته منظر ورښایم؟
په خپل رېښې رېښې څادر باندې فقیر پروت دی

نا نا، خپه نه شي، له تانه ګیله نه کومه
ستا د احساس د پښو د لاندې ستا ضمیر پروت دی

له خپلو اوښکو نه به جوړ کړمه شبنم ***باقره***!
د مړاوي شوي ګل په شان زما تقدیر پروت دی

ketabton.com - The Digital Library

باد او باران ورباندې راولي مخ تور ونيسم
د خدای نه ځار شمه، چې ستا تصویر په اور ونیسم

یوه موده په کې په ویښه تېروم خامخا
چې د زاړه کور نه راپسته نوی کور ونیسم

چې ګلاب راوړمه نو تاله یې په لاس کې درکړم
چې درد مې واخلي نو لمنه، زر د مور ونیسم

ماته دا ستا د اولاد غوځ سرونه نیغ ودرېږي
آدمه زه چې د غنمو سر ته لور ونیسم

باقره! څوک به په کې ګل د محبت واچوي
د ځادر پیڅکې به د دوو په ځای څلور ونیسم

ولې خپه شمه له تانه چې وعدې ماتېږي
کله نا کله د کولال نه هم ډېوې ماتېږي

مونږ هره ورځ د یو بل پښو نه راوباسو ښیښې
زمونږ په کور کې هره ورځ یو څو پیالې ماتېږي

پرېږده! په خپله به زړه راکړي چې غزل مې واوري
د بندې شوې دروازې کولپ په آرې ماتېږي

تیارې به سترې وي په ډېرو ودریدلو اسمان
تېری په ډېرو ګرځېدو د زمکې پښې ماتېږي

اوښکې دې پاکې کړه ***باقره***! د امېد په دستمال
تل د رڼا په کانې سر د تورې شپې ماتېږي

د درد احساس سینې نه، نه وباسم
ګرځم اغزی له پښې نه، نه وباسم

مړه، نه شي مور ته زخم نه ښايمه
مړه، نه شي تېل ډېوې نه، نه وباسم

زه پرې د ذات ځنګل ته اور ورکوم
زه اسويلي له خولې نه، نه وباسم

ستا تصويران به ترې را وباسمه
خو تنهايي کوټې نه، نه وباسم

ما په اسمان کې داسې څه ليدلي؟
باقره! سترګې ترې نه، نه وباسم

زما په شان به ستا له غم نه هم تېرېږي اسمان
چې د شپې ويښ وي، او د ورځې ويده کېږي اسمان

هر سړی وايي چې کوټه مې راڅخېږي د کور
هيچا ونه ويل چې ولې راڅخېږي اسمان؟

که چرته مړ شومه نو ځان به په خپل ځان کې ښخ کړم
زه زمکه نه کنم په دې باندې خوږېږي اسمان

په دغه کلي باندې ځکه تندر نه راغورځي
په دغه کلي کې يو ځوک دی چې نومېږي اسمان

زه به ترڅو کوم په کاڼو تصور د ستورو؟
باقره! سترګې مې ړندې دي رايادېږي اسمان

ketabton.com - The Digital Library

ketabton.com - The Digital Library

تـوره تياره ده مګر زه يې په سحر لټوم
سر ته مې ايښی دی په خوب کې خپل څادر لټوم

خدايه! کېدای شي که له مانه هم بېوسه وي څوک؟
ډوډۍ مې لاس کې ده، بازار کې څوک نهر لټوم

ستا محبت راته دريمه دنيا هم را ښايي
د ورځې ستوري لټومه د شپې لمر لټوم

زه به تر څو پورې ښيښې ته ودرېدلي يمه؟
زه به تر څو پورې په سترګو کې نظر لټوم؟

تا چې پرې زه ويشتم هغه کاڼي فايده راکوي
زړه چې مې تنګ شي نو په خپل وجود کې غر لټوم

د خيال اسمان ته ورختمه غورځېدلی يمه
باقره! ځکه څو په زمکه خپل وزر لټوم

زرکوه راشه د سندرو سرنامې پاتې دي
زما د خولې لاړې په زمکه لا لمدې پاتې دي

زما په خیال نن د دنیا یوه حصه لمده ده
زما په خیال د دنیا درې ورچې حصې پاتې دي

هر چا په ځان کړی ګوزار خو زخمي شوی نه دی
کاڼي رېزه رېزه پراته او اینې پاتې دي

زما او ستا یو ځای کېدل هیڅ امکانات نه لري
له مانه وروستو تانه مخکې زمانې پاتې دي

بلها موده وشوه چې زه کور نه راغلی یمه
باقره!بلې په کې اوس هم لا ډېوې پاتې دي

شپه ده د کور د دېوالونو نه مې ساه ختلې
سترګې مې شته خو د خوبونو نه مې ساه ختلې

چغې وهمه چا بالښت راته په خوله ایښی دی
پښې خوځومه د لاسونو نه مې ساه ختلې

نن مې جامې د ښار په داسې دوبې وویڅلې
چې د لمنې د داغونو نه مې ساه ختلې

منډې وهم باران ورېږي ما په سر نیولې
د کتابونو د لفظونو نه مې ساه ختلې

باقره! غوږ مې دی نیولی اسرافیل شپېلۍ ته
د ژوندانه د امېدونو نه مې ساه ختلې

ketabton.com - The Digital Library

چې د کاڼي نه جوړېږي
ایینه څه له ماتېږي ؟

اسرافیله پوکی ورکړه
خلک ساز ته خوشالېږي

تصویرونه په کې ویښ شو
دېوالونه راغورځېږي

د دریاب په غاړه ناست دی
د اوبو پسې ځورېږي

په دې دومره لوی هجوم کې
فقط خپل غبږ رارسېږي

له لمن به مې داغ پاک شي
څو دریاب به پرې وچېږي

په وجود کې مې یو شی دی
هره ورځ رانه ورکېږي

ستا په شانتې ډېر باقره!
په خپل ځان پسې ړندېږي

ketabton.com - The Digital Library

زما په سترګو کې اوبه ستا په نظر کې کاني
شکر چې خلك خو پرېږدي په سمندر کې کاني

زه چې اوس اور د لمر له تاو نه بلولی شمه
يو وخت و ما به ماتول په مازيګر کې کاني

ستا د بېلتون درد که هر څومره بې سکونه کړمه
خبر د پښو لاندې ماتېږي په سفر کې کاني

راځه چې وشمارو په يو ځای په اسمان کې ستوري
راځه چې وشمارو زما د زړه په غر کې کاني

دغه پوښتنه ترې تر اوسه پورې چا ونه کړه
چې ***باقر*** ولې ګرځوي تل په ځادر کې کاني ؟

ځان مې قاتل دی ترې پټ شوی يمه شاته د ځان
دا سړی پېژنئ تصوير ښايم دنيا ته د ځان ؟

مانه د ورځې يو پنځه کرته سترګې غورځي
ستا محبت دومره راوستی انتها ته د ځان

اخ دې يوې غنم دانې راکې ځنګل راشين که
اخ ودرېدی نه شمه وړې مې اوس هوا ته د ځان

ketabton.com - The Digital Library

اسمان راغورځي که اوبه د سمندر خوځېږي ؟
نه ماته پته شته د ځان نه ښايي تاته د ځان

توبه توبه دغه سړی په زړه کې خدای نه لري
توبه توبه زړه يې ورکړی دی بل چا ته د ځان

څوک راروان دی په وجود مې قدمونه کېږدي
باقره! غوږ نيسمه بيا د زړه درزا ته د ځان

○

زه يمه، ستا ياد دی، او ارمان سره
شپه ده، يو ځای شوي دي لېوان سره

خوري يې ماشومان چې ږلی شوې ده
ستوري رالوېدلي له باران سره

مور مې پرې نامه د بلال اېښې ده
زوی مې رايادېږي له اذان سره

خوب وينم لګيا يمه راويښ مې کړه
ګل کرم لګيا يم بيابان سره

سوال مې په ځان کړی بې ځوابه يم
ځان ***باقره***! ولې وړم له ځان سره ؟

ketabton.com - The Digital Library

خلك له تندې مړه كېده باران په ښار نه كېده
ګل دې نيولی و خو زړه دې په ګوزار نه كېده

دواړو به خاورې غورځولې د يو بل سترګو كې
تانه راتله نه كېده مانه انتظار نه كېده

ما د كمر نه غورځوه ځان او تا نه نيومه
چې ستا په خوله د محبت ولې اظهار نه كېده؟

شكر وباسه چې د هجر دغه شپه تېره شوه
شكر وباسه چې بچې د دغې مار نه كېده

ځان مې وژلی و او سر ته مې خط هم ايښی و
بيا هم زما په وصيت د چا اتبار نه كېده

د نظر ستنه مې كړه شوله باقره! په كې
زما د اوښكو نه هر څه كېده خو هار نه كېده

ketabton.com - The Digital Library

مړ کېدمه پرون ته راسره نه وې
په صحرا کې وم اوبه راسره نه وې

ته به هم راسره پروت وی په اغزو کې
غمه ښه دی چې ویده راسره نه وې

ښه مې پېژنې خو ځان دې غلی کړی
اوسېدلی وره په وره راسره نه وې ؟

کافر شوی یې خپل سیوري ته لگیا یم
چې ولاړ بیا په لمانځه راسره نه وې

پېژندلې مې هوا نه وه ***باقره***!
چې ډېوې د ژوندانه راسره نه وې

د ژوند کردار ادا کوم خو اداکار نه یمه
زه مختلف یم له دنیا نه خو فنکار نه یمه

ته راته وگوره بل چا پسې خو نه یم روان ؟
ته راته وگوره له ځانه خو ایسار نه یمه

دومره قاتې شوه چې اوبو رانه اوبه وغوښتې
دومره تیاره شوه چې پوی شوی په سهار نه یمه

زما او ستا محبت هم نور انتها ته رسي
گل مې نیولی دی خو ستا په انتظار نه یمه

باقره! تیگې ټکوه ترینه لمبې وباسه
که دنیا اور واخیسته زه دې ذمه وار نه یمه

○

دا ستوري نه دي ماشومان دي نو په دې راغورځي
چې هره شپه د کاغذونو طيارې راغورځي

حيران ولاړ يمه چې کوم طرف ته منډه کړمه
له يو دېوال نه ايښې بل نه ډيوې راغورځي

په خيال کې ورک وم دروازه چا د دوکان بنده کړه
د ملاقات نه بغېر هم زړه له سينې راغورځي

د ارتقا په تنابونو کړېځ مونګولې ښخې
پيڅکې يې ښخې دي په زمکه لوپټې راغورځي

شکر دی خدايه ما پسې به هم لاسونه جيګ شي
په هديره کې له قبرونو نه لوحې راغورځي

باقره! ما په داسې کور کې زندګي تېره کړه
چې ټکوي يې څوک زنځير له دروازې راغورځي

ketabton.com - The Digital Library

د سترګو خوب مې ټوله شپه وي په شوګير تړلى
ما په څادر باندې د خپلې کوټې تير تړلى

په دې ويرېږم چې له ځانه مې څوک ځان پټ نه کړي
ليونى نه يمه خو ځان مې په زنځير تړلى

ښيښې ماتېږي تصويرونه په کې چغې وهي
زه يې را کاږم ما له ځان پورې تعمير تړلى

زما په جيب کې د قلم سياهي وبهېده
چې مې په جيب کې نن دننه ستا تصوير تړلى

د ژوند ډېوې به مې په کور کې بلې پاتې نه شي
باقره! ما چې له هوا پورې تقدير تړلى

روان په زمکه يم هدف مې د اسمان نيولى
لکه ماشوم مې خپلې ګوتې نه خپل ځان نيولى

هغه سړى اوس په کوڅه کې بينجاره نه پرېږدي
هغه سړي ستا له کبله روغ دوکان نيولى

د ورځې کاڼي او د شپې په کې راغورځي ستوري
په داسې ځاى کې مې خبر يې چې مکان نيولى

ketabton.com - The Digital Library

ته ورته وګوره اسمان هم د ځان سیوری ټول که
ته ورته ګوره زمکې هم په موړ باران نیولی

په دغه ښار کې به ضرور وي د مالوچو قحطي
په دغه ښار کې هر سړي خیرې ګرېوان نیولی

په ایینه کې راته سم ښکاري حیران یم ورته
باقره! ما تصویر له ځانه سره وران نیولی

د کاڼي په صورت کې مې غمی لیدلی و
په زړه کې مې د ټولې دنیا خدای لیدلی و

سحر مې چې سوري د دېوالونو بندول
بیګا مې ستا تصویر باندې مېږی لیدلی و

ویل یې مورې زرکوه چاودنه به اوس وشي
په ښار کې یو ماشوم چېرته منګی لیدلی و

زما په ذات کې ځکه زنځیرونه شرنګېدل
په ژوند مې په ړومبي ځل لېونی لیدلی و

څو ورځې مې د پښو د لاندې زمکه نه راتله
باقره! ستا په پښه کې مې اغزی لیدلی و

ketabton.com - The Digital Library

چاته به نه وایې یو راز د ژوندانه درکوم
سترګې دې نه شته خو بیا هم درله رانجه درکوم

شکر وباسه په دې دښته کې اوبه دررسي
شکر وباسه په دې وخت کې درله زړه درکوم

ته هره ورځ په ویښه ما په یوه کاڼي ولې
زه هره شپه په خوب کې ګل په دېواله درکوم

ما په پنځه کونجه دنیا کې هم پیدا نه کړلې
اوس به ته څه راکوې زه به درله څه درکوم؟

باقره! ما هم د ژوند نوې سلیقه زده کړې
زهر خواږه درکوم زه او شات ترخه درکوم

تا چې راياد نه کړم په سترګو کې اوبه نه راځي
زما لاسونه چې خالي وي نو واړه نه راځي

داسې باران دی چې وریږي، زمکه نه لمدېږي
داسې سړی دی چې په زړه راځي، په خوله نه راځي

ولې ستاڅه خیال دی چې سترګې په سکرو توري کړو؟
ولې ستا څه خیال دی چې ښار ته به رانجه نه راځي؟

اور ته پوکي ورکوې ته او مخ زما توریږي
ستاسو د کور لوګي زمونږ په دېواله نه راځي؟

د زړه جومات کې مې ***باقره***! اوس سجده نه کوي
بس د چا غم دی کافر شوی په لمانځه نه راځي

○

چا چې کړم هېر، هغه یاد کړی یمه
وړي سېلاب، بېرته راوړی یمه

اوس مې د تن سیوري ته ولې کېنې ؟
تا غورځولی وم، چې زړی یمه

وایې ډوډۍ مه راوړه وینې راوړه
خدایه! د داسې جومات چڼی یمه

په مایې ځان او جهان وپېژنده
زه ستا د سترګو پوره وړی یمه

ما د خپل سیوري لاس نیولی ځمه
باقره! مه وایه چې ستړی یمه

○

چې خپل وجود ورباندې بار وي سړی ساه څه کوي
څوک چې له ځان سره رشته پرېږدي نو تا څه کوي

د دعاګانو دېوالونه مې اسمان ته رسي
ته صبر وکړه چې له ما سره الله څه کوي

یو زړه په دومره شی غمونو سترګې نه مړېږي
یو لېونی په دومره شګو د صحرا څه کوي

بلها موده وشوه چې زه ترینه راغلی یمه
د تنهایۍ پورې ورځمه چې تنها څه کوي

کاڼي راواخله په لاسونو کې ګلونه پرېږده
ما او تا څه کوو **باقره**! او دنیا څه کوي

ketabton.com - The Digital Library

اوس به مې خوري دننه مار چې مې د غره خوړلی
ما په ډوډۍ کې ستا د زلفو یو وېښته خوړلی

لېونی نه یم چې صحرا ته ورم، اوبه لېو کې؟
لېونی نه یم چې په خپله مې خپل زړه خوړلی؟

دواړه لاسونه مې اوس نه شته بې وجوده یمه
د کوتې تیر، او ستا تصویر، رانه وینه خوړلی

د انتظار او د دې دور تقاضې داسې دي
سترګې مې لار وخوړې، سر مې دېواله خوړلی

توبه توبه خدایه درتلمه خو درتلی نه شومه
توبه توبه خدایه تیندک مې په لمانځه خوړلی

د ژوند ډېوه دې د اومېد په تیلي بله ساته
باقره! ستا د برخې لمر چرته تیاره خوړلی

○

څومره رڼا مې وه په کور کې خو ډیوه یې غوښته
څوک مې تنګ شوی و په زړه کې بهانه یې غوښته

ښه ده چې ما ترینه په وخت دواړه لاسونه تاو کړل
ګنې دنیا سمندر وړله کناره یې غوښته

زه د خپل ورور سره د وینې رشته نه پرېږدمه
پلاره! دا هم ورکړه که خیر زما حصه یې غوښته

د خپل څادر نه مې کړه جوړه ورته وس مې نه و
زما بچی مکتب ته تلو رانه بکسه یې غوښته

په دغه ښار کې چې وې سترګې د چا ته یې غوښتې
باقره! سترګې چې د چا نه وې ښیښه یې غوښته

○

مړ یمه ځان ژوندی کومه خودکوشي کومه
توبه توبه بیا به څو کاله زندګي کومه

د محبت تندې اخیستی په ځان نه پوهېږم
ستا په بنګړي باندې لګیا یمه کوهي کومه

ای عزرایله راپسې خو به ته نه یې کنه؟
دا چې له کوره بهر وځمه تادي کومه

خدایه! لګیا یمه دعا در رسول غواړمه
خدایه! لګیا یم په لاسونو کې سوري کومه

باقره! څه وکړم په ما باندې راوغورځېږي
د ژوند دېوال سره چې هر څومره خواري کومه

ketabton.com - The Digital Library

زندان

په يو زندان کې قيد وم
لکه په ځان کې قيد وم
توره تياره وه په کې
زما به شپه وه په کې
يوه مرغۍ راسره هم بندي وه
له يو دېوال نه الوته په بل دېوال کېناسته
زما نه زړه زيات د هغې درزېده
زنځير زندان د دروازې درزېده
او زه لگيا ومه سورې مې په دېوال کې ويسته
چې دا مرغۍ له دې زندان نه وځي
د تورو شپو له دې جهان نه وځي
اوس چې وتلې ده هماغه مرغۍ
له ځان سره نورې مرغۍ راولي
وايي بهر د انسان مرگ له انسانان ولاړ دي
مونږ له زندان ښه دی بهر راته ښکاريان ولاړ دي

اوس دې د سترگو په چينه پول د چنار کېښوده
ما چې د زړه په دېوالونو گنډه تار کېښوده

چې ستا تصوير ته گورم خوب راځي او ټک راکوي
ما په بالښت کې د مالوچو په ځای مار کېښوده

پښتونه! ستا سورې څادر به راگنډم په گوتو
ستن پېښور کې ږدمه، ما کابل کې تار کېښوده

ستا د وعدو زهر مې دومره په خپل ذهن وڅکل
د ژوند کتاب باندې مې نوم د انتظار کېښوده

باقره! پوه شومه چې ساه مې په لاسونو وته
ما به په زمکه قدمونه په کرار کېښوده

ketabton.com - The Digital Library

په ماتو ښپو مې درته راوړلو روغ غر په اوږه
اوس خو مې پرېږده چې دمه وکړمه سر په اوږه

یو څو مرغان دي په کې وځي او راوځي خدایه!
چا روان کړی دی په ښار کې د کور ور په اوږه

زما یاران زما قامت څه په هنر ټيټوي
لاسونه اچوي په ما باندې اکثر په اوږه

ګرځوی نه شم نور په زړه کې ستا غمونه کنه
ګرځوی نه شي کناره نور سمندر په اوږه

باقره! دا ځلې مې داسې اراده کړې ده
شپه به په سترګو کې راوړمه او سحر په اوږه

ژاړم وېرېږم غر ته نه وم تلی
زه دومره لرې چرته نه وم تلی

زما جامې د وجود تاو وچې کړې
زه لا روان وم لمر ته نه وم تلی

ستا امانت به مې راوړی وی خو
زه د دنیا بل سر ته نه وم تلی

ما به ویل یوازې زمکه ګرځي
چې د اسمان محور ته نه وم تلی

باقره! ما پردي زخمونه ګنډل
خو د خپل زړه پرهر ته نه وم تلی

ketabton.com - The Digital Library

نه د چا سترګو کې اوښکې نه د چا سترګو کې شګې
لپې لپې غورځومه د هوا سترګو کې شګې

مړه پرېږده چې پراته وي ستا غمونه زما زړه کې
مړه پرېږده چې پرتې وي د صحرا سترګو کې شګې

د څادر پېڅکه مې نه شته د لمن پېڅکه مې نه شته
تا راوړي دي سړیه! راته بیا سترګو کې شګې

خدای دې خیر کړي بیا مې اوښکې دا جهان چرته یونسي
خدای دې خیر کړي بیا لوېدلي دي زما سترګو کې شګې

ستا په رنګ خلک پوهېږي چې د زړه په رنځ اخته یې
ولې اچوې ***باقره***! د دنیا سترګو کې شګې؟

په سترګو کې زنځیر دی او په زړه کې دروازې
دا دومره جګ کورونه او نازکې دروازې

د خدای نه وېرېدم که د هوا نه وېرېدم؟
چې ما به یادولې په لمانځه کې دروازې

رنګونه چا ورکړي دي خرڅېږي په بازار کې
زما او ستا له کوره چې وې ورکې دروازې

په ډېرو خوځېدلو یې لاسونه کړل خپل شل
په ډېرو ژړېدلو به اوبه کې دروازې

باقره! سر مې لګي چې په کاڼي پورته کېږم
دا چا راپسې بندې کړې د زمکې دروازې

ketabton.com - The Digital Library

باران ورېږي د زول شپه ده او ستا ور ته ناست یم
گرمي مې کېږي د دریمې دنیا لمر تـه ناست یم

ښه راته پته ده چې تنده مې پرې نه ماتېږي
داپته نه شته چې زه ولې سمندر ته ناست یم

خدایه! چې ما د اسرافیل شپېلۍ هم وانه ورېده
خدایه! نو زه دومره له شوره لرې چرته ناست یم

زه به تر څو پورې په خپل کور کې بې کوره یمه؟
زه به تر څو پورې د خپل ځان نه بهر ته ناست یم

چاته ترې سترگې ورکوم چاته ترې زړه ورکوم
باقره! ځان مې دی دربار په کې لنگر ته ناست یم

د هوا سترگو کې شگې شاه نواز باقر

زما په شانتې هر یو شی به زندگي نه لري
چې کوم یو گل راشوکومه خوشبويي نه لري

کمځۍ خورې کړي او ماشوم په کې ښه کلک وتړي
خدایه! دا ښځه په تړول کور کې یو سوزني نه لري؟

بس دومره ده چې ستا له سترگو نه مې لرې ساتي
گنې احساس مې محبت سره بدي نه لري

پرون پرې ما خپلې جامې سرېه ومینځلې
چا ویل لاسونه د دې ښار دواړه دوبي نه لري

په دې سبب له خپله ځانه ***باقر*** نه راوځي
چې دروازه بېرته پرې خلاصه کړي کونجي نه لري

یو څه وخت و چې ورک شوی رانه ځان و
زر بــه ودرېــدم چــې چرتــه بــه اعــلان و

ښه پرون خــو تــه زمــا پــه یــاد کــې نــه وې ؟
ښــه پــرون ولــې پــه شــنه اسـمان بــاران و ؟

راشنه شـوي يـې پـه ګوتـو کـې اغـزي دي
چــې ګنــدېلی راتــه کــوم ســړي ګرېــوان و

مـــا کیســـه ورتـــه پـــه ټولـــه لار کولـــه
چـــې ورومليـــد ســـړی وروســـته روان و

راوتلـــې مـــې لـــه اوښـــکو ســـره شـــګې
پـــه وجـــود کـــې مـــې ***باقره!*** بيابـــان و

ژوند

ژوند يو کور دی
په کې شور دی
دېوالونه يې واړه دي
ټول تيرونه يې وراسته دي
خاورې خاورې وجودونه
او اوبه روحونه
په کې اوسي سترې
لکه يو کفن دوه مړي
اسمان ښکته په کې ښکاري
زمکه پورته په کې ښکاري
خو د ژوند په دغه کور کې
چې څوک ورېرېږي خدايه!
پښې وباسي له دې ځايه
ور چې بند کړي نو خلاصېږي!
ور چې خلاص کړي نو بندېږي
د انسان د کاڼي زړه هم
په کې پړک وهي چاودېږي

ketabton.com - The Digital Library

سترگې کړې اوبه اوبه او زړه خاورې
خدای دې په دې ښار کې کړې رانجه خاورې

اوس که مې ته خورې زه خپه نه یمه
ما په ماشومتوب کې خوړې ته خاورې

څوک چې ستا په سترگو نذر ومنې
وشیندې زما د کور په وره خاورې

یاد ولې زخمونه کړه راویښ زما ؟
باد ولې راویښې کړې ویده خاورې ؟

ته شوې رانه هېر که زه دریاد شومه
خاورې اوبو راوړې که اوبه خاورې ؟

تاته چې درگورم شي ***باقر*** رایاد
یو شانتې دې ستا او د هغه خاورې

ketabton.com - The Digital Library

باور مې خود ستا په وعدې نه کېږي
د کاغذونو نه جامې نه کېږي

په هر چا سترګې د چا نه خوږېږي
د هر لرګي نه دروازې نه کېږي

ستا کافر شوی یاد مې وسوزوه
اوس مې په زړه کې زلزلې نه کیږي

چا وېل چې زه یمه له خاورو نه جوړ
زما له تن نه خو ډېوې نه کېږي

داغ د هر چا په تندي ولې جوړ دی؟
په دغه زمکه خو سجدې نه کېږي

باقره! غوږ دې رانیږې کړه کنه
ځینې خبرې بیا د شپې نه کېږي

ketabton.com - The Digital Library

خوک رایادوم خو رایادېږي نه
واوره ږدمه لمر ته اوبه کېږي نه

ستا د یاد رانجه وهم په سترګو کې
دا چینه بیا ټوله شپه وچېږي نه

سر په دېواله وهم حیران یمه
کانی دی په بل کاڼي ماتېږي نه

دواړه د یو بل تصویران هم سېزو
دواړو د یو بل نه هم رغېږي نه

څه وکړمه ستا د لټون لار نه شته
څه وکړمه ځان رانه ورکېږي نه

چغې ترېنه هم راځي چې تنګ یمه
هیڅوک هم په دې کور کې اوسېږي نه

شپه، زلفې، دېوه، هوا، ***باقره***! زه
دا پنځه سوالونه مې زده کېږي نه

ketabton.com - The Digital Library

○

چا راته ویلي دي چې ستا په مخ خبره نه شته دی
ځان په کې ګورمه سړیه! ایینه نه شته دی

دا ددې کلي یوه پېغله وه لوحه نومېده
په هدیره کې چې په کوم قبر لوحه نه شته دی

ځان سره خاندم چې دا خلک خو رڼا پسې مري
ځان سره خاندم او په ټول ښار کې ډیوه نه شته دی

دې زړه ته څنګه خلک راشي حیران شوی یمه
دې کور ته څنګه خلک ځي ورته کوڅه نه شته دی

مکتب ته ځمه کتابونه په لمن کې وړمه
باقره! اوس مې هم لاسونو کې بکسه نه شته دی

○

چې مې په کار و، په نوم کاڼي په چېنه کې نه و
په دغه ښار کې زړه د هیچا په سینه کې نه و

سترګې مې ووېستې له ځانه، ځان مې ولېد په کې
ستا ملاقات ته تلم روغ ځای په ایینه کې نه و

ای مشره تاسې د ټوپک تخم کرلی ولې؟
ای مشره دا قلم په تېره زمانه کې نه و؟

یوه ماشوم به شرنګولې خلک حیران و ورته
سیکې په کې وې خو سوری په خزانه کې نه و

باقره! داسې بې ارزښته زندګي تېرېده
چې هیڅ کردار د چا د ژوند په افسانه کې نه و

ketabton.com - The Digital Library

○

د خپل وجود نه په سفر وتلی
په کور کې ناست سړی بهر وتلی

ما خو تصویر له خپله ځان ویسته
دا خو تصویر له سمندر وتلی

زمکه ولاړه ده اسمان روان دی
ستا په لټون مې چرته سر وتلی

شوې مې سر تورې د اوږو پرېښتې
نن مې له یاده خپل څادر وتلی

باقره! شول مې دېوالونه یاران
چې مې له سترګو نه نظر وتلی

○

د لیونو په شانتې شمارم د خیالونو خښتې
زما په ګوتو کې بندونه د لاسونو خښتې

کور جوړوم په کې کرم د قلمونو ونې
کور جوړوم، ورته راوړم، د کتابونو خښتې

زه به ترڅو پسې وهم منډې او باد به یې وړي؟
زه به تر څو کېږدمه ستا په تصویرونو خښتې؟

ketabton.com - The Digital Library

خدایه! چې خلك یې کتلو باندې هم ماتوي
دومره نازکې دې پیدا کړلې د زړونو خښتې

چې ورو په ورو مې هره ورځ د کور قامت ټیټېږي
څوک پټوي زما د کور د دېوالونو خښتې

باقره! چرته ځې چې خلك دې له خوبه ویستي
په زمکه ولې ټکوې د قدمونو خښتې

د مینې ساه په کې لا شته ترېنه وتلې نه ده
ستا په وېښته مې غباره د زړه تړلې نه ده

هسې لګیا یې چې دنیا مې درپسې ولېده
د څادر پیڅکه دې د زمکې سر خوړلې نه ده

زه د قلم سیاهي هم بې ځایه نه کاروم
ما په کاغذ خپله نامه چرته لیکلې نه ده

لا دې خبره کړې نه ده او واپس روان یې
لا خو د ونې نه یوه پاڼه لوېدلې نه ده

باقره! ما ترېنه تاو کړي د احساس لاسونه
د ژوند ډیوه مې د توپان مخ ته نیولې نه ده

ketabton.com - The Digital Library

راپيدا به کړمه لاره د چا زړه ته
زه په لپو کې اوبه وړی شمه غره ته

بيا مې پيڅکه د څادر سر ته راغلې
بيا به څوک راځي ورګورم د کور وره ته

درته ودريږم په کومو سترګو خدايه!
زړه مې نه شي خو روان يمه لمانځه ته

جوړه کړې مې کېشتۍ ستا له خطونو
اوس په تمه باندې ناست يم بارانه ته

چې له مانه هم زيات ستړی وي ***باقره***!
زه تکيه وهمه داسې ديواله ته

بيا مې په زړه راوريږدل د چا يادونه خدايه!
څومره درانه وو د مالوچو ديوالونه خدايه!

چې دوی راګوري راته زه ورته کتلی نه شم
زما په ساه باندې ژوندي کړه تصويرونه خدايه!

په خوب کې ټوله شپه له کاڼو نه بالښت جوړوم
چې ويده کېږم سر ته ږدمه خپل لاسونه خدايه!

دومره يم تږی په هغه ځای کې اوبه راوځي
چرته چې کېږدمه خپل ستړي قدمونه خدايه!

دومره بې وسه شو چې دا هم خرڅوي لګيا دي
خلکو راوړي د وَرونو زنځيرونه خدايه!

ketabton.com - The Digital Library

تصور د زندګۍ په کې ډوبیږي
وچ دریاب دی خو کښتۍ په کې ډوبیږي

د چا اوښکې مې په لپو کې نیولي
د اتم اسمان سپوږمۍ په کې ډوبیږي

له دې ځالې نه د ورځې مار راوځي
او د شپې یوه مرغۍ په کې ډوبیږي

د بدن خاورو نه چا کړه ډېوه جوړه
چې رڼا کوي سېلۍ په کې ډوبیږي

په دې ښار کې زړونه کاڼي شو ***باقره!***
چې ستا درد او ستا سلګۍ په کې ډوبیږي

بنده کوټه ده د نظر مې په کې ساه ډوبه شوه
دنیا وړه ده د نظر مې په کې ساه ډوبه شوه

تندی په مخ، سترګې په خوله، پوزه په زنې پراته
ماته ښېښه ده د نظر مې په کې ساه ډوبه شوه

په دېوالونو لاس کېږدمه کور ته ځان رسوم
توره تیاره ده د نظر مې په کې ساه ډوبه شوه

لکه تصویر پرې نوشته یمه او غږ نه کوم
ژوند مې سبکه ده د نظر مې په کې ساه ډوبه شوه

باقره! سترګې دې ړندې نه شي ورګورې خله
بله ډېوه ده د نظر مې په کې ساه ډوبه شوه

ketabton.com - The Digital Library

ستا په مراد څرنګه وتړم په ونه کې تار
نه په ګرېوان کې تار لرم نه په لمنه کې تار

هغه جینۍ اوس په دې غرونو کې سوري وباسي
کومې جینۍ چې اچوی نه شو په ستنه کې تار

ما ته د خپل ارمان زړوکی مخ ته نیغ ودرېږي
کله چې وګورمه زه چرته په غنه کې تار

ستا د هجران هرې لمحې ته مې مانا ورکړله
لکه سړی چې ځانله ومنډي په زنه کې تار

د خیال ګوتمۍ مې لا ***باقره***! زړه شوې نه ده
مور مې لا اوس هم اچوي پرې په ړاستنه کې تار

محبت دې یم راوستی انتها ته
په اوبو پسې روان یمه صحرا ته

راستنه شه ژوندون نه غواړم له خدایه
اوازونه اوس کوم خپلې دعا ته

څوک راوځي وایي اوس له کوره ووت
زه چې کله هم ورغلی یمه چا ته

یو تصویر دی خو له فریم نه یې راباسم
یو سړی قبر نه چغې وهي ما ته

چې خبر شوم له دنیا مې و تاو کړي
دېوالونه مې کول خپلې کلا ته

خلاصولی یې په خپله هم زه نه شم
داسې ګنډه مې ورکړې ده سودا ته

موده وشوه پرېشان یمه ***باقره***!
له خندا نه پاتې شوی یم ژړا ته

تږی چې په غاړه د دریاب یمه
ښکاري د پنځم موسم ګلاب یمه

خلی هم له ځانه سره وړی نه شم
خلک رانه تښتي چې سیلاب یمه

څوک یې چې وهي ګوتې یې ونښلي
زه له دروازې نه جوړ رباب یمه

دومره څوک مې نه شته چې راوامې خلي
ځالې مې نیولې دي کتاب یمه

کاڼو وی ***باقره***! ستوری شوی یې
ستورو وی په کاڼو کې حساب یمه

ketabton.com - The Digital Library

خوب ته مې نه پرېږدي چې سر کېږدمه شپه ده کنه
غم دې راخستې بيا زما د زړه چمبه ده کنه

ما د غمي په ځای نن غاښ په کې د چا ايښی دی
ما جوړه کړې ترېنه خپل ځانته گوتمه ده کنه

اوس که بيخي په مخه راشې هم دې نه پېژنم
اوس مې بيخي له ياده وتې ستا څېره ده کنه

په سترگو ړوند شې، پلاره خپل لمسي هم نه پېژنې
يو سمندر دې او دا بله کناره ده کنه

زه چې ور وگورمه ستنه د ساعت ودرېږي
له مانه دومره مخکې تللې زمانه ده کنه

څله مې سر خوږې ستا په زړه د مينې داغ ***باقره***؟
څله مې سر خوږې په ديوال کې ايښه ده کنه؟

ketabton.com - The Digital Library

پرده ترې چا شکولې ده سرتوره دروازه
پرته ده په سړک باندې بې کوره دروازه

په زړه کې خو دې نن چرته بېلتون راغلی نه دی
په خوب کې مې لېدلې بېګا وروره دروازه

په ښار کې د هغه سړي زړه سپین لکه شوده
په ښار کې چې د چا د کور ده توره دروازه

بچیه اوس ترې خبر دی زنځیرونه شوکوه
بچیه اوس مې خلاصه کړه له پوره دروازه

لاسونه مې شول ستړي خو ټک ټک نه کړي *باقره*!
ویستلې ده هوا د زړه له زوره دروازه

زندۍ کړی مې خپل ځان په خپل څادر دی
بنده کړې مې کړکۍ او د کور ور دی

ستا د یاد مارغه له تندې نه مړ کېږي
چې وچ شوی مې د سترګو سمندر دی

د نازکو ښو نازک نازک خاپونه
چرته تللی دا سړی مخکې کمر دی

په کوم کاڼي کې چې ګل راشوی خدایه!
په دې کاڼي چا مات کړی د چا سر دی

زه ورګورم ما ته نه ګوري *باقره*!
خپل تصویر رانه خبر یې مرور دی

چرتـه چـې غـم وي زمـا سـر تـه راشـي
سړی چې سـتړی شـي خپـل در تـه راشـي

تـه چـې د زلفـو ښـاخ تـه څنډ ورکـوې
د صــحرا شــګې ســمندر تـــه راشــې

دومـره تنهـا يمـه چـې غـاړه ورکـړم
چـې کومـه ونـه مـې نظـر تـه راشـي

سـتا انتظـار چـې کومـه ورځ وکړمـه
د سـترګو پيځکـې مـې څـادر تـه راشـي

پرېـږده چـې څملمـه د اور پـه غېـږ کـې
بـاقره! خـوب کـه راتـه چرتـه راشـي

ستړی شوم روان يم نه رسېږم خپل قـدم پسې
لاس کې مې قلـم دی او ګرځېږمـه قلـم پسې

ما کـه دا دنيـا تـا پسې پرېښـوده نـو څـه وشـو
خلکـو جنتونـه پرېښـودلي پـه غـنم پسـې

څوک په انتظـار راتـه ولاړ دی لېـونی نـه شي
ځان مې امانت درسره بډمه بيا راځـم پسې

زړه مې لېونی لېونی ګرځي د چا سترګو کې
غم مې لېونی لېونی ګرځي د چا غم پسې

ډېره موده وشوه چې ګلونه تږي شوي دي
پرېږده چې وروخېژي ***باقره!*** په شبنم پسې

ketabton.com - The Digital Library

○

په ما نظر ستا د نظر مات نه شو
د غر نه لاندې خنګه غر مات نه شو

ټول مې راټول کړو په يوه لپه کې
بيا هم غرور د سمندر مات نه شو

رابنده شوې وه کوټه راپسې
عمر مې تېر شو ددې ور مات نه شو

ما به په ګل تا به په کاڼي ويشتم
خو ستا پرې زړه زما پرې سر مات نه شو

باقره! ستا ګرېوان به چا ګنډلی
ښه دی چې لاس دې د هنر مات نه شو

○

توره تياره، د قدمونو شور، د ډار کيفيت
زما په شانتې بدل شوی دی د ښار کيفيت

کوشش کوم چې پخپل موټې کې هوا بنده کړم
کوشش کوم، انځوروم، د انتظار کيفيت

د لوند قميص په شانتې زيبښي په هنر لفظونه
سړيه! تا چرته ليدلی د فنکار کيفيت؟

بيا به د سترګو په ښو د اوښکو کاڼي خورمه
بيا راخور شوی دی په ما يو نا قرار کيفيت

باقره! مانه د خپل زړه حالونه مه پټوه
په وچو پاڼو کې ښکارېږي د چنار کيفيت

○

د رڼا او د تیارو تر مینځ رشتې ته
د هوا په مرکه ځمه ډېوې ته

بیا ترې وړی چا زنځیر د خدای نه ځار شم
ستا پانزیب مې لګولی دروازې ته

بیا به ټوله شپه په ویښه تیرومه
تنهایي راننوتې ده کوټې ته

ستا غمونه مې په زړه کې نه ویرېږي
ماشومان مې دي راوستي هدیرې ته

لیونی به شي ***باقره!*** په دې ښار کې
غوږ به نه نیسي د هر یو سړي خولې ته

○

د محبت تنده په زړه ګرځوم
په سورۍ لپه کې اوبه ګرځوم

بس دی چې خپل وجود بار شوی په ما
نور به د دې له پاسه څه ګرځوم

چې ستا د غم سترګې پرې توري کړمه
د زړه کڅوړه کې رانجه ګرځوم

ketabton.com - The Digital Library

ما له دې بیا ترینه غنم جوړ کړي
ګرځم په ژرندو باندې وړه ګرځوم

رانه هیر شوی دی که نه یې پېژنم
د چا تصویر ځان سره زه ګرځو ؟

په دې ویرېږمه چې مړ مې نه کړي
باقره! خپل سویری ویده ګرځوم

○

زه دومره لرې یم راغلی چې مې ځان هم نشته
د دې نه مخکې ځمکه پرېږده چې اسمان هم نشته

زما د کور په دیوالونو تکیه نه وهي څوک
زما د کور په دیوالونو کې ماران هم نشته

د تسلۍ په ټال کښې هیڅوک جوټې نه را کوي
ستا جدایي لیونی کړی یم یاران هم نشته

زړه مې په دې ښه دی که جیب کې روپۍ نه لرمه
زړه مې په دې ښه دی په ښار کښې خو دوکان هم نشته

چې د وجود غوښې مې وخوري رانه ځي ***باقره!***
په داسې ځای کښې چا وژلی یم مرغان هم نشته ؟؟

ketabton.com - The Digital Library

څه څه مې وکړل د یوې ډیوې رڼا لپاره
زه په کوټه کې سوری نه پرېږدم هوا لپاره

څه تا به هیر کړمه په ځان به قیامت تیر کړمه
څه دا د زهروګوټ به هم وکړمه ستا لپاره

اوس له ایمان نه مخکې سوال د خپل وطن کومه
اوس چې لاسونه کړمه، پورته د دعا لپاره

دغه زړګی ډیر مناسب دی په کې اوسه غمه
دغه ځنګل ډیر مناسب دی د بلا لپاره

چې نه شوه ورځ په تا معلومه، او نه شپه ***باقره***!
خوب دې ساتلی دی په سترګو کې د چا لپاره؟؟

په دغه ښار کې اذان نه کېږي توبه ماتوم
خدایه! د خپل زړه په درزا باندې روژه ماتوم

خیر دی نن ته زما د درد په سمندر کې ډوب شه
خیر دی نن ته انتظار وکړه، زه وعده ماتوم

یمه بې وسه خپل بچې ته ترې تختۍ جوړوم
لېونی نه یم چې د خپل کور دروازه ماتوم

زر ترینه منډه کړم حیران شمه چې ما هم ولې
په کومه ورځ چې زه په کاڼي اینه ماتوم

په دې زندان کې نور تنګ شوی یم بهر وځمه
زنځیر ماتېږي نه ***باقره***! خپله ښپه ماتوم

ketabton.com - The Digital Library

وځمه بهر دروازه ووهم بیا را شمه
ځو به تنهایي غلطومه په ژړا شمه ؟

ته یې، زندګي ده، شاعري ده، او غمونه دي
یو موټی سړی یمه حیران یم چې د چا شمه ؟

هله به راوځمه له ځانه چې ډیر تنګ شمه
هله به راوځم دې ځنګل نه چې بلا شمه

خاورې د وجود مې ستا د سترګو په باڼو پریوځي
کله کله دومره ستا په سترګو کې فنا شمه

زه چې ډیوه بله کړم ***باقره***! زر هوا راشي
هیڅ کولی نه شم له غصې نه په خندا شمه

ړدمه خپل لاسونه په اور نه سوزي
ولې کاغذونه په اور نه سوزي

خیر دی زه به تاته انتظار کوم
خیر دی دیوالونه په اور نه سوزي

ځینې خلک هیڅ د چا هیریږي نه
ځینې تصویرونه په اور نه سوزي

سترګې مې ړاندې په شوګیرو شولې
چا ویل چې خوبونه په اور نه سوزي ؟

ستا له غمه مړه نه دي ***باقره***! څوک
تانه بغیر ژړونه په اور نه سوزي

ketabton.com - The Digital Library

زما خاپونه دي پرې ښپه د بل ده
راغلی زه یم اوازه د بل ده

ځان په کې نه ګورمه بد ښکارمه
زما په کور کې ایینه د بل ده

کانې زمونږ د وطن کیږي په کې
خلک پرې ولي او لینده د بل ده

که زړه زما دی واک یې تا سره دی
که کور زما دی دروازه د بل ده

باقره! ټوله شپه به خوب نه راځي
چرته مړه شوې بیا ډیوه د بل ده؟؟

په دیوالونو تصویران، په تصویرونو ځالې
دا بانه نه دي دا به وي په نظرونو ځالې

په دغه ښار کې خلک نه ګوري یو بل ته خدایه!
هسې نه وشي د دې خلکو په مخونو ځالې؟

د تنهایۍ ځادر ترې ځان لا جوړاوم لګیا یم
زه هره شپه راټولومه د یادونو ځالې

ketabton.com - The Digital Library

بلها موده وشوه چې دلته چا بل کړي نه دي
ځکه خو ونیولي دلته څراغونو ځالې

چې اسویلي کوم له خولې نه مې لوګي راوځي
دننه زړه کې سوزوم ستا د غمونو ځالې

زما په خیال د قسمتونو کرښې نه به وي دا
زما په خیال ګوره پراتې دي په لاسونو ځالې

دا پردې نه دي دا مې تا پسې نارې وهلې
ستا په غوږونو کې زما د اوازونو ځالې

سترګې مې ډکې شي ***باقره***! او ښه وژاړمه
چرته چې وګورمه زه په کتابونو ځالې؟

○

دا ډیوه هله بلیږي چې تیز باد شي
یو سړی چې رانه هیر شي، نو رایاد شي

څومره زړونه چې درکړي خلکو تاته
که یې خښتې کړې نو ښار به پرې اباد شي

چې پخپل نصاب یې روږدې کړمه ژبه
ماشومان به مې بیا ستوري د هیواد شي

د کور وره ته به یې ولګوم خیر دی
ستا په ښپو کې که پایزیب چرته ازاد شي

ستا په زړه کې ورته بد نه وي ***باقره*** !
چې ښیرې هم چا ته وکړې نو پرې ښاد شي

خیال دې ولې دومره ښه دی؟؟
ستا خو عمر دومره نه دی

غورځومه په کې کاڼي
زړه مې ټول اوبه اوبه دی

شړق باران پرې را وریږي
لیونی په کې ویده دی

د مرۍ نه مې تاو شوی
بیا د چا د سر ویښته دی؟؟

په میږي ماتوم مینه
ستا د کور د دېواله دی

تاته غږ کوي ***باقره***!
څوک ولاړ پاسه په غره دی

په سیند کې ډوب شوې په اوبو کې به اسمان نه ګورې
ستا چې بیا یاد وي په شیشه کې به خپل ځان نه ګورې

د انتظار چترۍ مې بیا د زړه په سر نیولې
ته خو د خپلو وعدو شړقنده باران نه ګورې

شاید ګلونه به هم پاڼې د رڼا ونیسي
چې د ډیوې نه مې جوړ کړې دې ګلدان نه ګورې؟؟

په سترګو ړوند شې په دې زړونو کې غمونه نشته؟؟
په سترګو ړوند شې دیوالونو کې ماران نه ګورې؟؟

وچه ډوډۍ کړې ځان ته خرڅه غباره پرې واخلې
ته یې ترې خوشې کړې ***باقره***! ماشومان نه ګورې؟؟

ketabton.com - The Digital Library

○

راتــه ښــکارېږي مګــر نــه را رســي
خدایــه! زمــا د کــور ور نــه را رسـي

موږ ته له ځان نه فرښتې جوړې کـړي
د چا چې ځمکې تـه سـر نـه را رسـي

د ځينې درد نـه سـړی خونـد اخلـي
تـږی يـم ډېـر سـمندر نـه را رسـي

تيــاره ده لاس پــه دېوالونــو وهــم
وړانګې کـوټې تـه د لمـر نـه را رسـي

باقره! ځـالې مـې غوږونـو وکـړې
ســتا د راتللــو خبــر نــه را رســي

Thank you for reading

Find more e-books and articles on Ketabton - your multilingual digital library.

www.ketabton.com

Ketabton - Pashto, Farsi, Arabic & English